

Standardy pisemnej pracy licencjackiej – informacja dla Studenta

(propozycja)

Uwagi wstępne

Praca pisemna jest niezbędnym elementem procesu dyplomowania i uzupełnieniem części artystycznej. Bez jej złożenia i zaakceptowania przez opiekuna Student nie może przystąpić do obrony dyplomu. Praca jest przygotowywana samodzielnie przez Studenta, pod kierunkiem opiekuna, ktrzm może być każdy pracownik Wydziału SNM.

Temat pracy powinien być związany ze kierunkiem kształcenia studenta i być wyrazem jego indywidualnych zainteresowań w zakresie tego kierunku. Praca podlega recenzji, stanowi także przedmiot dyskusji i oceny w trakcie egzaminu dyplomowego.

Celem pisemnej części pracy licencjackiej jest wykazanie przez Studenta, że jego wiedza w zakresie dyplomowania nie ogranicza się jedynie do wykonania części manualnej (artystycznej). Część pisemna jest świadectwem:

- rzetelnego przeprowadzenia pracy przeglądowej lub badawczej w zakresie tematyki własnego dyplomu
- umiejętności dokumentowania i krytycznej analizy własnej pracy (w zakresie odniesienia pracy pisemnej do części artystycznej dyplomu¹)
- umiejętności właściwego doboru źródeł wiedzy – zarówno w formie klasycznej (literatury przedmiotu), jak i źródeł cyfrowych (film, internet)
- umiejętności pozyskiwania wiedzy, wybrania najważniejszych informacji (filtrowanie) oraz dojrzałego wyciągania wniosków
- umiejętności przeprowadzenia analizy i syntezy w zakresie podstawowych zagadnień problemowych dyplomu

Praca pisemna jest także dowodem na umiejętność budowania wyводу oraz jasnego i rzeczowego formułowania wypowiedzi. W związku z tym Student powinien dbać nie tylko o treść, ale i o formę pracy (układ treści, struktura pracy, ortografia i interpunkcja).

W ten sposób dyplom Wydziału SNM staje się potwierdzeniem umiejętności manualnych, wrażliwości artystycznej, jak i erudycji właściwej osobie z wyższym wykształceniem.

Praca podlega weryfikacji antyplagiatowej. Odpowiedzialność za przygotowanie i zweryfikowanie pracy systemem AntyPlagiat spoczywa na Studencie. Procedura weryfikacji opublikowana jest osobnych zarządzeniem.

Temat i forma pracy

Praca pisemna powinna nawiązywać treścią do tematu pracy artystycznej. W szczególności, może być komentarzem historycznym w zakresie stosowanych technik, zebraniem informacji na temat stosowanych technik, przedstawieniem perspektywy filozoficznej (cywilizacyjnej, kulturowej) tematu pracy, analizą porównawczą własnego dzieła z wybranymi dziełami uznanych autorów, przybliżeniem specyfiki danej dziedziny artystycznej itp. Praca pisemna może być też komentarzem do własnego

¹ Można np. przeprowadzić analizę, jakie czynniki wpłynęły na wybór takiej a nie innej techniki realizacji dyplomu, wskazać problemy techniczne, na jakie autor pracy się natknął i sposoby ich rozwiązania – najlepiej w odniesieniu do innych rozwiązań u innych twórców

dypłomu (dlaczego taki temat, dlaczego taka technika, dlaczego taka stylizacja), powinna jednak zawierać odpowiedni poziom odniesienia do szerszego kontekstu². Innymi słowy: praca pisemna powinna stanowić pomost pomiędzy własnym dziełem (część artystyczna dyplomu), a jego kontekstem ogólnym (np. w zakresie historii, techniki lub filozofii).

Praca powinna nosić charakter wypowiedzi akademickiej. Oznacza to m.in.:

- należy przywiązać dużą wagę do podawania weryfikowalnych źródeł. Uwaga: Wikipedia NIE JEST weryfikowalnym źródłem. Jest natomiast wygodnym miejscem, w którym można poszukiwać inspiracji do wyszukania takich materiałów (cytaty w Wikipedii są związane z odnośnikami). Należy jednak pamiętać, aby zweryfikować, czy cytat z Wikipedii jest rzetelny i wiarygodny.
- praca powinna być pozbawiona elementów nieodpowiadających jej powadze (chaotyczność wypowiedzi, emotikony, wykrzykniki, nadmierne emocje w wypowiedzi, tezy nie dające się zweryfikować)
- należy unikać wyrażen kolokwialnych i żargonowych (np. „zrzut dysku”, „lecący w kinie film”), a także niepoprawnych spolszczeń („mocar”, „grabowanie ekranu”)
- należy przestrzegać reguł gramatyki, ortografii i interpunkcji; w odniesieniu do nazwisk obcych należy korzystać z właściwych form (np. „Locke’a” i „Burnsa” zamiast „Locka” i „Burns’a”)
- należy unikać stosowania 1 osoby liczby pojedynczej (np. „napisałem”, „narysowałam”) – zamiast niej wprowadzać formę bezosobową („Autor przedstawił”, „Autorka dzieła zaprezentowała”, „w ramach pracy przygotowano”)
- każdy element treści (rysunek, tabela, fotografia) powinien być oznaczony co do treści i źródła (np. Rys. 1 – Szkic koncepcyjny A. Luciano do postaci bohatera gry [5]).

Struktura pracy

Praca pisemna powinna mieć strukturę logicznej wypowiedzi, to znaczy mieć jasno określony temat i treść (która w rzeczowy sposób opisuje przedstawione zagadnienie). Powinna składać się z:

- Wstępu – w którym autor formułuje zagadnienie i przedstawia krótkie streszczenie wyводу (Np. „Tematem niniejszej pracy jest przedstawienie fenomenu komiksu. Pierwsza część pracy poświęcona jest próbie zdefiniowania komiksu jako specyficznej dziedziny artystycznej. W części drugiej autor przedstawia zmiany formy, treści i celu komiksu od czasów najdawniejszych po dzień dzisiejszy. W części trzeciej zamieszczono krótkie porównanie komiksu zachodnioeuropejskiego z komiksem polskim i komiksem japońskim. Część ostatnia zawiera podsumowanie przedstawionych obserwacji.”).
- Wydzielonych tematycznie zagadnień, które przedstawia się w formie części, rozdziałów, punktów itp. Części te powinny być ze sobą logicznie powiązane i wspólnie wypełniać określony w tytule pracy temat.
- Ostatni rozdział (część, punkt) powinien dokonywać zebrania najważniejszych myśli zawartych w pracy.
- Na początku pracy należy zamieścić spis treści, zaś na końcu - bibliografię.
- Praca powinna mieć stronę tytułową, zgodną ze standardem obowiązującym na wydziale

² Przykładowo: jeśli w pracy pisemnej skupiamy się na analizie tematu pracy (erotyka), należałoby przedstawić jak temat ten realizowany był na przestrzeni dziejów lub u wybranych twórców, jakie są jego odniesienie kulturowe i cywilizacyjne. Jeśli w pracy pisemnej skupiamy się na zastosowanej technice (rysunek cyfrowy) to można przedstawić krótki rys historyczny tej techniki, wskazać na prace innych autorów, przedyskutować ograniczenia i zalety tego podejścia itp.

Wymogi edytorskie

- Tekst: czcionka Times New Roman 12 pt, odstęp 1.5 wiersza, tekst wyjustowany, strony numerowane, margines na oprawę 1.5 cm, odstęp między akapitami 6pt., tekst dwustronny, marginesy: górny i dolny – 2.5 cm, lewy i prawy – 1.5 cm (plus miejsce na oprawę)
- przypisy dolne 10 pt.,
- bibliografia – por. niżej

Cytowanie, oznaczanie źródeł, bibliografia

Wszelkie odniesienia do pozycji literaturowych powinny być wyraźnie podane w treści i znajdować odzwierciedlenie w bibliografii. Z uwagi na coraz częstsze występowanie źródeł internetowych, w których nie zawsze daje się oznaczyć imiennie autora, przyjmuje się oznaczanie bibliografii w standardzie nauk technicznych. Oznacza to, że pozycje źródłowe podane są na końcu pracy, w postaci listy numerowanej, zaś w tekście podajemy przypis końcowy w nawiasach prostokątnych.

Uwaga: do oznaczania bibliografii nie należy stosować przypisu dolnego.

Odniesienia w treści mogą przyjąć formę:

- Cytatu – w tej formie obowiązkowe jest oznaczenie użytego tekstu obcego znakami cudzołóstwu oraz oznaczenie źródła z numerem strony³. Przykładowo: W literaturze podaje się wiele definicji słowa turpizm. Autorzy zgadzają się jednak, że charakterystycznym elementem turpizmu jest „włączanie do swoich utworów motywów brzydoty, kalectwa, choroby, śmierci” ([2], str. 34).
- Przywołania źródła bez cytowania – w tej formie przytaczamy jedynie wniosek lub konkluzję z danego dzieła. Możliwe jest wówczas nawiązanie do kilku pozycji jednocześnie (jeśli oczywiście występuje w nich ta sama teza). Przykładowo: Wielu autorów zwraca uwagę, że pierwsze kościoły gotyckie na ziemiach polskich zachowywały jeszcze niektóre elementy budowni romańskich, co było związane z niechętnym odchodzeniem od funkcji obronnej [4][5][17].

Lista pozycji bibliograficznych wyglądać powinna następująco:

- Wszystkie źródła z oznaczeniem autora uszeregowane alfabetycznie wg nazwiska pierwszego z autorów
- Źródła bez podania autora (np. strony internetowe) uszeregowane alfabetycznie wg tytułów
- Tytuły obcojęzyczne podajemy w formie oryginalnej. W przypadku rzadszych języków (np. japoński) można dodać przekład. W uzasadnionych przypadkach można stosować transliterację na alfabet łaciński (dotyczy m.in. cyrylicy i kanji).

Format przypisu zależy od charakteru pozycji. Co do zasady – tytuł podajemy *kursywą*.

- Książka: Gombrich, E. H. *O sztuce*, Wydawnictwo Rebis, Warszawa 2008)
- Rozdział w książce (wyd. zbiorowe): Kowalski, J. *Rola koloru w fotografii*, w: „Fotografia cyfrowa. Przegląd 2014.”, ss. 230-234, red. Matyszczyk A., Wydawnictwo Dogma, Warszawa 2014
- Artykuł w czasopiśmie: Anderson, J. *Technika druku 3D*, Art3D News 11/2014
- Materiał z oznaczonym DOI⁴: Toda, S. *The art of a movie*, Anime Movie Conf., doi:10.1029/2004JB003415

³ O ile znajduje to zastosowanie (nie dotyczy np. strony internetowej)

⁴ Międzynarodowy system unikalnego oznaczania publikacji naukowych

- Strona internetowa: *Digital Filters in PHP*, <http://www.php.net/digital.html> (dostęp: 2013-12-20)
- Interentowy dokument cyfrowy (np. pdf) – o ile nie jest kopią oryginału drukowanego: Kozioł, C. *Cyfrowa symulacja pryzmatu w Adobe Photoshop*, <http://koziol.net/materialy/dfhdg.pdf> (dostęp: 2014-12-22)

Uwagi:

- Każde posługiwanie się cytatem musi być oznaczone
- Każde cytowane źródło musi być uwzględnione w bibliografii
- Każda pozycja oznaczona w bibliografii musi być wykorzystana w tekście
- Oznaczona pozycja bibliograficzna powinna być Studentowi znana